

LA NOSTRA FE HA D'ÉSSER PROVADA

DIETRICH BONHOEFFER

Germans estimats, la nostra veritable angoixa avui, no ve pas del dubte d'haver encertat el camí que hem iniciat, sinó de la nostra incapacitat d'ésser pacients, per restar humilment el que som.

No podem imaginar-nos que avui Déu no ens demani res de nou, sinó complir simplement el nostre deure. Això no ens basta; ens sembla massa monòton, massa modest. No admetem que la causa de Déu no sigui sempre la de l'èxit... És colpidor de veure el significat que el Nou Testament atorga a la paciència: «El qui haurà perseverat pacientment fins a la fi, és el qui se salvarà».

Una fe que no esdevé pacient no és autèntica, no serveix per a res; la fe ha d'ésser provada. I la fe no és provada sinó és en el sofriment. Només la sofrència i el tremp engendren l'obra perfecta. Però la paciència no existeix sinó en Jesucrist, perquè Jesús ha donat prova de paciència, portant la Creu.

El camí de la Creu de Jesús és un camí de tremp i de paciència; ara bé, tenir tremp, per a nosaltres, significa restar en comunió amb les sofrències del Crist, i així adquirir seguretat.

Si participem en la constància de Jesús esdevindrem també constants nosaltres, i així participarem de la seva reialesa.

El camí de la constància passa pel camí de la disciplina: com més ens anem alliberant de la peresa, i de les reivindicacions personals, que ens porten a cercar la comoditat, estarem més disposats a la paciència.

D'altra banda, només podem restar units per la paciència; és la impaciència la que engendra la divisió. I és innegable que tots aquells qui, per impaciència, van a la seva, fan més difícil el combat de la constància i de la paciència a molts germans.

La impaciència trenca la comunitat. Segons el sentit de l'Evangelí no es tracta d'un mal hàbit perdonable, sinó de la fallida de la constància de la fe.